



Ярослав Старух
БОРОТЬБА З МОСКВОЮ

Навесні 1941 року вийшла друком праця «Боротьба з Москвою», написана працівником Головного осередку пропаганди Проводу ОУН(б) «Ярославом Ясенком». Його справжнє ім'я — Ярослав Старух (1910—1947), і згодом він стане одним із найвидатніших публіцистів і пропагандистів визвольного руху. Обійматиме посади організаційного референта Проводу ОУН (1942), керівника підпільної радіостанції «Вільна Україна» (1943—1944) і провідника Закерзонського краю (1945—1947).

Брошура «Боротьба з Москвою» написана напередодні німецько-радянської війни й містить огляд російсько-українських воєн крізь віки. Автор доводить, що Росія завжди придушувала чи воювала з Україною й українцями — байдуже, чи вона царська, демократична, біла або червона. Нині, через 81 рік думки Ярослава Старуха не втратили ні краплини актуальності, що доводить істинність його висновків. І найголовніша його теза: для існування вільної України Москва мусить згинуть!

Праця складається з 10 розділів. Ми публікуватимемо кожен розділ по черзі.

I. ЗМАГАННЯ КНЯЖОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ЗА ОПАНУВАННЯ ПІВНІЧНИХ ПРОСТОРІВ — ПЕРЕВАГА УКРАЇНИ

Боротьба України з Москвою тягнеться з давен давна.

Відколи тільки московський медвідь виліз перший раз зі своїх снігів та наставив пазурі на нашу сонячну урожайну землю, на наш багатий край — відтоді почалася боротьба між тою дикою

Московщиною і Україною на життя й смерть. Боротьба ця триває до сьогодні.

Був час, коли московської держави взагалі ще не було, а ми вже мали могутню культурну державу. Це був час найбільшої нашої княжої слави Володимира Великого, Ярослава Мудрого, Святослава Завойовника, Хороброго Ігоря й інших князів. Україна була тоді великою державою. Її знали й шанували в цілому тодішньому світі.

А Московщина була тільки дикою країною снігів, лісів і болот. У тих лісах і болотах та безкраїх снігах півночі кочували напівдикі племена монгольського походження. Вони жили без своєї державної організації. В тому числі, коли княжа держава була найбільша і найсильніша — за Володимира Великого й других князів - підлягали ті північні землі владі українських князів у

Києві.

Зв'язок цей був однак дуже слабкий. Коли у Києві сидів на княжому престолі сильний князь — тоді змушував силою до послуху навіть найдальші північні простори. Коли ж влада в Києві була слаба — чи то через слабого князя, чи через внутрішні спори — тоді зараз ті північні племена відділювалися й не визнавали влади Києва.

Цей перший період українсько-московської історії — це час змагання України за опанування московських просторів.

Українська княжа держава, тоді дуже могутня, намагається накинути цілій Північній Європі свою владу й культуру та її колонізувати своїми людьми. Це змагання йшло серед безперервної боротьби. Україна в тій боротьбі мала велику перевагу.

II. ПЕРШИЙ ВИСТУП МОСКОВСЬКИХ КНЯЗІВ ПРОТИ УКРАЇНИ

Потім прийшло однак велике ослаблення України. Могутня Українська Княжа Держава Володимира Великого й Ярослава Мудрого поділилася на цілий ряд малих, воюючих зі собою князівств.

Київ лишився даліше головним містом і столицею, але також сильно підупав.

Тоді малі північні дикі московські племена й князівства піднесли голову. Досі Київ накидав їм свою владу. Тепер вони скористали з ослаблення і розбиття Української Київської Держави, спробували незалежитися та почали отверту боротьбу проти України.

Московські племена, довго незорганізовані, почали в тій боротьбі щораз більше організуватись у власні князівства й зростати в силу. Дійшло до цього, що в 1169 році московський князь Андрій Боголюбський напав несподівано на Київ та пограбив і спалив місто.

Це перший і дуже характеристичний випадок. Він доказує, що між українськими й московськими князівствами була вже тоді глибока непроходима пропасть двох різних — ворожих собі —

націй.

В Україні було тоді також багато різних князів. Вони провадили між собою безпереривну боротьбу. Найбільша боротьба йшла звичайно за Київ. Багато разів здобували різні українські князі цю столицю України, відбирали собі її, проганяли один другого, але ніколи не руйнували. Кожний український князь, як тільки поріс у силу, старався здобути Київ. Але не на те, щоби його знищити, тільки на те, щоби в ньому осісти й панувати.

Ніхто з українських князів не думав про підкопання значення Київа, як політичного центру, тільки кожний хотів сам сидіти й панувати в цьому центрі. Зате московський князь, здобувши Київ, не оставав в ньому. Він здобув його на те, щоби знищити й зруйнувати та підкопати його значення як політичного осередка цілої Східної й Північної Європи.

Це кінчився період панування України над московськими землями, а починався період організації Московщини й боротьби її за центр панування.

Різниці між Україною й Московщиною, з початку невиразні, так само як між усіма іншими тогочасними народами, дозрівали й загострювалися щораз більше, прибираючи виразний характер боротьби двох народів осібних і двох політичних центрів Східної Європи — України й Росії, Києва й Москви.

В Московщині, довший час дикій і зовсім незорганізованій, кристалізувався щораз більше осібний нарід і осібний політичний центр та зростав у силу. Одначе, мимо цього й мимо ослаблення України через поділ на князівства та внутрішньої боротьби між ними, Україна мала постійно аж до татарської навали культурну й мілітарну перевагу над Московщиною.

III. ТАТАРСЬКА НАВАЛА І ЇЇ НАСЛІДКИ. СПУСТОШЕННЯ УКРАЇНИ.

ЗРІСТ ЗНАЧЕННЯ ПОЛЬЩІ Й МОСКВИ

Це відношення сил змінилося основно по татарській навалі.

Набіги азійських орд, печенігів, половців і інших постійно надшарпували мілітарну силу України та відтинали її часто від нормального зв'язку з рештою культурного світу, який ішов через Чорне море.

Зате сусіди України — Польща й Москва та решта Європи — лишалися цілі й безпечні за нашими плечима.

Найбільший удар завдала Україні татарська навала. Цей удар був просто великою катастрофою. Такої катастрофи не знає історія інших народів. Татарські орди надтягнули чорними хмарами з глибини Азії й перемінили Україну на довгі віки в одні згарища й руїну.

Це був не тільки упадок Української Київської Держави — це було також небувале в історії спустошення, це було зметення з поверхні землі наших міст і осель, знищення цілого життя, винищення великої частини населення, а передусім вирізання і винищення усієї політично розвиненої і образованої верстви.

І це були дальше постійні, кожного року через кілька віків повторювані нові набіги численних татарських орд. Вони продовжували руїну, завдану першою найбільшою навалою.

Інші краї потерпіли в порівнанні з Україною тільки дуже мало.

Татарський удар спинився головно тільки на Україні. Татари пішли дальше, але вже не з таким розгоном. Вони скоро зовсім завернули, вдовольняючися тільки частими набігами на Україну.

Польщу торкнули вони дуже мало. Вони перейшли тільки через її маленький полудневий скравок. Московщину опанувала пізніше одна з татарських орд, але не зруйнувала її політичного ні господарського життя. Московські князі підпорядковувалися владі татарських ханів, жили з ними добре й слухали їх у всьому та платили татарам данину.

Наші сусіди залишилися, отже, цілі тоді, коли Україна лежала в попелі і в крові.

Однако наші Західні Землі — Галичина й Волинь — положені дальше від татарського гнізда і трохи менше знищені, потрапили скоріше піднятися та відбудувати наново українське державне життя. Однак ненадовго, ледве на сто літ, бо вічні нові набіги татарських орд та зрадливі удари сусідньої безпечної Польщі — зруйнували й цей осередок української державности.

Знищення України татарською навалою віддало відразу перевагу на Заході Литві й Польщі, а на Півночі й Сході — Москві.

Цей переваги вони собі не здобули власною силою. Вони дістали її без боротьби у висліді татарської навали. Тому також панування Польщі й Москви над Україною ніколи

не було природним впливом вартости й сили тих народів, тільки штучним, неприродним твором, спричиненим іншими силами.

Є сильні і є слабкі народи. Коли сильні здобувають собі панування, а слабкі падають — тоді це зрозуміле. Бо це такий основний закон природи: хто хоче бути вільний, мусить бути

сильний!

Однак панування Москви й Польщі над Україною ніколи не було впливом їхніх вартостей і сили. Вони не мали ніякої глибшої переваги над Україною. Свого панування вони самі не здобули. Противно. До татарської навали Україна мала велику перевагу і над Польщею, і над Москвою.

“Треба, щоби в українському народі розбудити надію на визволення з-під кровавого ярма московського і щоби в слушний час запалити війну та революцію в цілій Україні”.

Гетьман Пилип Орлик

IV. ЯК МОСКВА ОПАНУВАЛА УКРАЇНУ?

Козацька революція. Повалення Польщі. Повстання козацької держави під проводом гетьмана Богдана Хмельницького.

Переяславський договір і союз з Москвою. Москва ломить договір, поневолює Україну, запроваджує безоглядну русифікацію. Боротьба України. Бій під Конотопом і бій під Полтавою.

По татарській навалі Москва не могла відразу витягнути своїх лап по Україну, хоч Україна лежала знищена й безборонна. Московщина була вправді ціла не знищена і ще дальше росла в силу, але мала над собою татарське око й татарський канчук.

Широкі українські простори, знищені і опущені, опанувала отже без бою маленька Литва, а від неї підступом, ошуканством і женьячкою в посагу - Польща.

По довгому часі почав однак український нарід знову приходити до себе. Старі рани, завдані татарською ордою, поволі загоювалися.

Нові набіги були вже не такі страшні. Крім того, в Українському Народі родилися й росли щораз більше думки про оборону перед татарами й перед новим польським гнітом. Татари ослабли й перестали бути такі страшні. Українське населення пізнало спосіб їхнього войовання й навчилося перед ними боронитися. По періоді приголомшення, завданого найбільшим

татарським ударом, наступив тепер серед боротьби з татарами й Польщею період відродження й великої козацької революції. Козацька революція двигнула знову український народ з упадку, дала йому силу, повалила Польщу й дала нам власну організацію, завершену новою козацькою державністю. Козацька революція зломилася рівночасно силою Польщі й кримської орди. В тих часах ослабла також татарська орда з-над Волги, яка держала владу над московськими князями. Московські князі скинули татарську залежність і почали щораз більше поширювати та скріпляти своє панування. Тоді прийшла знову переломова хвиля у відношенні України до Москви, яка заважила на цілій дальшій історії України. Великий вождь Козацької Революції гетьман Богдан Хмельницький мав з одної сторони боротьбу з Польщею, а з другої сторони - татар і грізну турецьку потугу, що стояла за ними. Він шукав отже союзників. Хмельницький мав великі плани повного поділу Польщі й нового упорядкування Східної й Полудневої Європи під проводом України. Шукаючи за союзниками, нав'язав Хмельницький переговори з московським царем і заключив з ним 1654 р. договір у Переяславі. На основі того договору Україна й Москва ставали союзними державами. Ціллю союзу було остаточне покінчення й поділ Польщі та здійснення дальших задумів Хмельницького відносно Полудневої Європи й Туреччини. Союз України з Москвою був, однак, найбільшою помилкою. Це пізнав скоро сам Хмельницький. Переяславський договір, що дав Україні цей союз, став гробом козацької державности. Москва не думала ніколи додержати постанов договору. Московські царі використали договір і союз до того, щоби впровадити в Україну свої війська і своїх людей, та вже ніколи їх назад не забрати. Хмельницький пізнав скоро зрадливу політику нового північного союзника. Він постановив, отже, зірвати цей союз та полупитися союзом зі Швецією. Несподівана смерть великого гетьмана погребала однак на довгий час і його широкі далекосяжні плани. А тим часом московські "союзники" присилали в Україну ніби для помочі щораз більше своїх військ і агентів та прибирали Україну щораз твердіше в свої пазурі. Скінчилося тим, що Москва порозумілася вкінці з Польщею

й разом поділилися Україною, а пізніше, коли дальше поросла в силу, забрала також і Польщу.

Союз України з Москвою скінчився, отже, поневоленням України.

Це не перейшло, однак, без спротиву й боротьби. Москва взяла Україну не своєю силою, але головно підступом і ошукством під покришкою "союзу".

Україна пізнала, однак, скоро пазурі й зуб свого нового союзника і зривалася кілька разів до боротьби під проводом своїх гетьманів Виговського, Дорошенка, Івана Мазепи, Орлика та інших.

У тій боротьбі найважливіші дві великі події: бій під Конотопом і бій під Полтавою.

Під Конотопом в 1659 р. козацькі війська під проводом гетьмана Івана Виговського розгромили зовсім московську армію.

Зате в бою під Полтавою 1709 р. московські війська розбили козацьку й запорізьку армію Івана Мазепи та союзну армію короля Карла XII.

Тяжко було українським гетьманам видержати боротьбу з Москвою, тоді коли вона вже, по підступному зломанні переяславського договору, всадовилася й закріпилася в Україні.

Українські гетьмани мусили скривати всі приготвлення до боротьби з московським наїздом, бо довкруги себе мали вже повно московських агентів і військ.

Не диво, отже, що коли прийшло до останньої найбільшої розправи під Полтавою, українська армія не була належно підготована.

Бій під Полтавою вирішив надовго долю України. Цар Петро й пізніше цариця Катерина прибрали до решти Україну в свої

ненаситні пазурі. Вони знищили Запорізьку Січ, запровадили кріпацтво і в 1782 році скасували остаточно гетьманську владу та всі рештки самостійности України.

Від того часу вже не говорилося нічого про союз, ані про переяславський договір, а тільки про єдиную й неділимую Росію.

Така єдина Росія була, однак, тільки твором, оперти[м] на грабунку, поневоленні й насильстві.

Україна лишилася даліше осібним краєм і осібним народом

зі своєю власною мовою, власними національними прикметами, осібною своєю літературою й власною, невивгаслою державницькою традицією. Москві треба було однак ці признаки самостійности України знищити. Інакше її панування ніколи не буде певне. Заведено, отже, в Україні насильну русифікацію.

Заборонено українську мову, скасовано українські школи,

заборонено друкувати й привозити українські книжки й часописи, прилучено українську церкву до московської та переслідувано строго й безоглядно кожний прояв українського життя.

V. КРАДІЖ НАЗВИ Й УКРАЇНСЬКОЇ КНЯЖОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

Усе те, однак, ще не вистарчало. Лишилася ще історія. Вона виразно говорила й пригадувала про окремішність України і період української самостійної княжої держави.

Московські історики проголосили, отже, період української княжої державности за початок російської держави. В той спосіб крадуть вони період княжої української державности і нашу стару культуру, а разом з тим і нашу тодішню назву Русь.

Тою крадежею хотіли вони залатати свою бідну й пізню історію, а рівночасно усунути одну з найбільших різниць між Україною й Москвою. Мовляв - от - у нас чейже одна історія, одна стара назва й одна стара культура. Нема, отже, ніяких різниць, нема ніякої осібної України, є тільки єдина Росія, котрої центр перенесено з Києва до Москви.

Ця крадіж нашої княжої історії й прадавньої назви Русь не помогла однак нічого. Український нарід почав уживати щораз частіше своєї другої, рівно ж дуже давньої історичної назви "Україна" .

Подібну переміну своєї назви перейшло дуже багато народів, як, нпр., Німеччина - колись Германія, тепер Дойчланд, Ніппон - на Японія, Геллада - на Греція та багато інших народів.

Не помогла також нічого крадіж історії. Історичні факти такі ясні й виразні, що таки не дадуться перевернути. Крім того, в українському народі залишилася жива традиція власної державности, котрої не знищили ані найбільші переслідування й насильства, ані фальшування історії.

Тої правди, яка спочиває в душі народу й горить у ній постійним огнем, - не вб'є і не вгасить ніяке насильство і ніякий фальш! Тисячолітня самостійницька традиція - найбільший скарб і найбільша правда українського народу, гонена й переслідувана, окрадена й ограблена навіть зі своєї старої історичної назви, виклята разом з Мазепою зі всіх церков, похована разом з козацькими трупами під Полтавою, загребана з козацькими кістками в болотах Петрограда, - жила однак і жевріла невгасаючим вогнем під усіма найгрубшими верствами фальшу, насильства й бруду.

Вона жила в могилах та в душі цілого народу.

А коли прийшов на землю великий пророк України, Тарас Шевченко, вона промовила його вогненным словом, струснула душею народу й повела його на нову боротьбу з північним ворогом.

VI. ПАНСЛАВІЗМ. ПРАВОСЛАВІЄ

Ще один засіб поневолення України й утвердження московського “єдинонеділительного” ярма була ідея панславізму.

Московські царі й посіпаки хотіли закріпити своє панування над Україною й поширити ще на всі слов'янські народи, тому

проголошували, що Росія є опікункою всіх слав'ян. Всі слов'яне повинні, отже, злучитися разом під владою одного російського, слов'янського царя.

Ця ідея всеслов'янського царства під проводом Москви була виявом московського імперіалізму, а в Україні вона служила, як засіб закріплення московського панування.

Таке саме було і з “єдиною святою православною церквою” . Москва хотіла стати центром усіх православних церков, щоби під тою заслоною проводити свою імперіалістичну політику.

Українську православну церкву прилучили, отже, силою до московської й зовсім зрусифікували та зробили знаряддям державної русифікації й поневолення. Православіє мало від того часу служити для закріплення Московщини.

Відроджений український визвольний рух повів отже завзяту боротьбу проти всіх форм явного й укритего всеслов'янства

(панславізму) та проти обмосковлення української православної церкви, змагаючи до повної самостійності українського народу на всіх ділянках життя.

VII. ВІД ПОЛТАВИ ДО КРУТІВ

Боротьба української козацької політичної еміграції по 1709 році. Орлик, Войнаровський. Гетьманська управа, Запоріжжя до свого скасування в 1782 році осередком боротьби за права України. Відродження української літератури і Шевченко.

Українські тайні самостійницькі товариства. Збройний чин українського січового стрілецтва.

Трагічний бій під Полтавою 1709 року припечатав надовго долю України. Вище представлено вже коротко, як по тому цар

Петро і Катерина, прозвана Шевченком “цариця - голодна вовчиця”, та їхні наслідники розпинали, руйнували й закріпошували до решти Україну, аж до вибуху

великої революції в 1917 році. В тому часі скасовано остаточно всі права України й всі найменші ознаки самостійности та переслідувано завзято найменший прояв українського життя.

Це життя, однак, не завмерло навіть під тим страшним, гробовим каменем гнету й неволі.

Зараз по полтавському бою гетьман Мазепа разом з рештками запорожців і козаків перейшов в турецькі землі на еміграцію. Там він скоро помер. По ньому переймив провід його співробітник Пилип Орлик.

Він керував життям української еміграції, переорганізовував наново військову силу, приготавляючи її до походу в Україну. Рівночасно він держав тісні тайні зв'язки з Україною.

Піддержував там самостійницький дух і підготовляв збройне повстання. Він вдержував також дипломатичні зв'язки зі всіма європейськими державами. По смерті Пилипа Орлика його син Григор продовжував дальше живу дипломатичну діяльність у всіх більших столицях Європи, стараючись з'єднати поміч для України та виказуючи небезпеку московського імперіалізму.

З решток його листів, дипломатичних письм і споминів, які він залишив, бачимо, що в нього українська політична, державницька думка була розвинена до найвищої міри. Ціле його життя й діяльність навіть тоді, коли він вже служив як генерал у французькій армії, дальше були переняті ідеєю боротьби з Москвою за визволення України й Українську Незалежну Державу. "Натію козакорум суб югум москворум" (козацька нація в московському ярмі) - писав він про Україну й шукав в цілій Європі сил до боротьби з тою зненавидженою Москвою.

У другому великому центрі тодішньої Європи, Голландії, провадив подібну діяльність другий співробітник Мазепи - Войнаровський - разом з групою козацьких старшин, що вийшли там на еміграцію. Вкінці, однак, пазурі кровожадного царя Петра-дусителя сягнули й там. Московські агенти схопили Войнаровського й вивезли в Москву на тортури.

Це була боротьба тодішньої української політичної еміграції. В Україні по полтавському бою наступив великий погром усіх самостійників і всяких самостійницьких виявів. Мимо цього,

спроби обстоювання прав самостійності України не переводилися.

До остаточного скасування гетьманщини й Запоріжжя 1782 р., вони були носіями тих менше чи більше виразних самостійницьких змагань. По тім прийшов період відродження української літератури й тайних товариств. Найбільшим представником цього періоду є Тарас Шевченко. Його живе вогненне й пророче слово було великою зброєю в боротьбі проти московської неволі.

Шевченко, його Кобзар і його життя - становлять осібний розділ в історії розвитку української політичної думки та в історії

боротьби з Москвою.

Від того часу починаючи, повстають щораз частіше українські тайні самостійницькі організації, нпр., "Тарасівці", натхнені його віщим духом. Усі вони ставлять собі за ціль боротьбу з Москвою за визволення України. Найповажнішою з них була РУП (Революційна Українська Партія) під проводом Миколи Міхновського. Вона перемінилася потім в УНП (Українську

Народну Партію).

В Галичині, яка при кінці 18 століття опинилася під Австрією, розвинулося було живе українське політичне життя, користаючи з більшої свободи. Воно стояло і тут під знаком непримиримої боротьби з Москвою.

Коли, отже, трапилася до цього нагода у світовій війні 1914 року, тоді українська молодь поспішала в ряди Січового Стрілецтва, до збройної боротьби з московським наїзником. Українське Січове Стрілецтво створене в 1914 р., було першим українським військом від часу скасування Запоріжжя, а його збройний виступ проти Москви був першим від часу незабутнього полтавського бою в 1709 році.

Потім прийшов 1917 рік, велика революція, Самостійна Українська Держава - і нова червона московська навала, - а там - Крути.

Довгий це шлях від полтавського бою до боїв українського стрілецтва, й до бою під Крутами.

Цілий він - це, з одної сторони, час страшної московської неволі, а, з другої сторони, боротьби українського народу проти цієї неволі.

Однак боротьба в тому періоді не була збройною боротьбою, бо український нарід по полтавському погромі довго не мав змоги створити наново своєї збройної сили.

Останню спробу по Полтаві отаманів Гайдамаччини - Гонти й Залізняка - в 1768 році відновити українську збройну силу здусили були в зародку спільними силами польські й московські війська.

Новий період боротьби з Москвою, тим разом перемальованою вже на червоно - розпочався в 1917 році з повстанням нової Української Держави.

"Настав час, коли ні життя, ні послідної краплі крові не жалувати для визволення батьківщини нашої від тяжкого й тиранського підданства московського".

З маніфесту гетьмана П. Орлика до Запорожців, 1734 р.

"Поляки, так само як і москалі, неприхильні до козацького народу".

Гетьман Пилип Орлик

VIII. БОРОТЬБА З ЧЕРВОНОЮ КОМУНІСТИЧНОЮ МОСКВОЮ

Велика російська революція - ділом українців. Пімста української крови. Організація української держави. Імперіялізм

московських большевиків. Похід на Україну й 3-літня війна. Героїчна боротьба українського народу. Упадок української держави. Дальша боротьба. Зимовий похід і повстанська акція.

Організований голод і гнет. Визвольної боротьби українського народу не зломить ніяка сила. Усе багатство й могутність большевицької червоної Москви походить з України.

Велика революція, яка в 1917 році струснула до основ цілою московською імперією й завалила царський трон, була в великій мірі ділом українців.

Українці були всюди свідомо й підсвідомо постійно невдоволені елементом та брали живу участь у всіх революційних виступах. Цілий ряд найвизначніших російських революціонерів - це в дійсності змосковщені українці.

Вони самі або їх родичі улягли поверховому змосковщенні.

Але їхня душа й українська кров бунтувалась проти чужого їм московського кріпацького невільничого ладу й вони заповнювали масово ряди революційних організацій та стрясаєли щораз більше основами царської імперії.

Це була пімста української крови, насильством перемальованої на московський рахунок. Та не тільки те. Безпосередній почин революції вийшов теж від українців.

Це Український Волинський Полк, який стояв залогою у Петрограді, перший підняв прапор революції в березні 1917 року й пішов під проводом полонених старшин Українського Січового Стрілецтва до бою за новий лад і нове життя.

Революція ця завалила царську Росію й дала Україні можливість створити свою незалежну державу.

“Тюремні пута ми вже пірвали і зруйнували царський трон” - понеслася тоді могутньою хвилею бадьора пісня по всій Україні.

Здавалося декому, що з тою хвилиною скінчилися вже раз на все часи нашої неволі. Сталося, однак, інакше.

В Росії прийшла до влади по кількох місяцях хаосу комуністична партія большевиків Леніна. Партія ця була на словах інтернаціоналістична.

На ділі, однак, була це найбільше імперіфлістична партія зі всіх російських груп. Сам Ленін був здібним провідником і був гарячим російським патріотом-імперіфлістом.

Большевики не могли ні одного дня переболіти відділення

України в осібну державу. Це відтинала Росію раз на все від української пшениці, вугілля, заліза й інших багатств, та великої робочої сили.

Рівночасно це відтинала Росію від Чорного моря й зв'язку зі світом, який ішов тою дорогою.

Большевики скоро зрозуміли, що Самостійна Україна - це смерть російської могутньої великодержавности й зведення її до держав підрядної категорії.

Тому Ленін, ще далеко перед революцією, писав у комуністичній лондонській газеті "Іскра", що на випадок комуністичного перевороту в Росії не може бути мови про відділення України в осібну державу.

Большевики, отже, перенявши владу в Росії, взяли насамперед до організованя своєї "Червоної армії". Потім пішли негайно війною на Україну.

В молодій Українській Державі були тоді при владі соціфілісти. Вони вірили в гасла інтернаціоналізму й тому навіть не сподівалися війни з "братньою робітничо-комуністичною

Росією". Тому також не робили жадних оборонних приготована

Навіть війська не було, бо українська соціфілістична влада, сліпо вірна засадам інтернаціоналізму, розпустила усе військо*.

Дійсність була, однак, інакша! Московські большевики махнули

рукою на всі гасла інтернаціоналізму й братерства, яких уживали для обдурювання всяких легковірних, і пішли з ножем і

крісом в руці проти "братнього українського народу".

Добрі і гарні ті гасла про мир і братерство. Але українська

пшениця й величезні підземні багатства таки ліпші, - думали вони.

Україну застали вони безборонну, обеззброєну соціалістичною дурійкою. Думали отже, що легко заберуть цілу, обеззброєну

наперед соціалістичною пропагандою.

Так легко, однак, їм не пішло.

В останній хвилині, коли вже червона московська навала йшла з радісним ревом на Київ - зірвалося усе, що було в українському

народі найкращого й найздоровшого. Зірвалася, насамперед, молодь і станула до бою.

Так прийшов геройський чин 300 юнаків під Кругами**, 10-дневні побідні бої на вулицях Києва, - а потім поспішна організація власної армії й довга, 3-річна завзята боротьба на життя й смерть.

Не буду тут переповідати всіх чинів цієї героїчної боротьби

Української Армії з червоною московською навалою. Це особна

груба книга історії наших недавніх визвольних змагань, ціла записана кров'ю найкращого цвіту української землі.

Ця боротьба, ведена на всі фронти, - проти червоної Москви

й проти білих денікінських московських армій, а з другої сторони проти Польщі, якій помагала побідна тоді Франція, - скінчилася упадком нашої держави.

“Пролетарська комуністична” Москва й капіталістична Польща подали собі руки й поділилися Україною.

На тім, однак, боротьба не скінчилася. Ще прийшов зимових похід, Базар і кілька літ масової партизанської боротьби повстанчих відділів.

Щойно великий голод в 1923 і 1924 році, зорганізований

Москвою, в якому вимерло кілька мільйонів українського населення, а вдруге стільки наслідком ослаблення й хворіб стало каліками, ослабив на якийсь час повстанчу боротьбу. Вкоротці потім з'являються однак нові тайні політичні організації - Союз визволення України й інші. По заведенні примусової колективізації зростає наново опір населення України й росте щораз більше нова повстанча акція. Ніякі переслідування, ростири й виселювання цілих сіл нічого не помагають. Тоді большевики хватаються знову випробуваного вже перед десяти літами способу й організують у 1933 році новий масовий голод, відбираючи населенню України збіжжя. І знову вкриває широкі простори України жах величезної голодової катастрофи.

Цілі села й околиці замінюються в одне цвинтарище. Ця голодова катастрофа забирає знову кілька мільйонів людей. Дехто

обрахував на 6, а дехто - навіть на 13 мільйонів. Правдивого числа жертв годі очевидно навіть приблизно усталити. Цифри ці усталюється тільки на підставі обчислень деяких американських і інших комуністичних діячів, які були тоді в большевії, а потім, пізнавши комуністичну дійсність, виїхали й у своїх споминах подали приблизні обчислення. Частинно можна це усталити також навіть на основі большевицьких статистик. Вони виказують великий небувалий спадок українського населення, зокрема в порівнянні з іншими народами ССРСР, мимо великої природньої розродчої сили українців.

Це вже другий з ряду протягом 10 літ планово зорганізований і переведений масовий голод зломив знову на деякий час повстанчу боротьбу українського населення.

Він не зломив, однак, національної свідомости загалу населення

України і не знищив природніх різниць та противенств між Україною і Москвою - бо їх так багато й вони такі великі, а національна свідомість українського населення така природна й глибока - що цього не змінить жадна найбільша сила.

Як довго світ світом, так довго Україна була, є і буде Україною, а Москва - Москвою.

Доки над українською землею сяє сонце і буйний вітер колише золотими ланами пшениці, а об береги б'ють з шумом хвилі Чорного моря - доти Україна завсігди буде противна холодній північній Московщині.

Ціла історія України - це тисячлітня боротьба з Москвою і з Польщею.

У тій боротьбі Україна мала довго перевагу, оперту на власних вартостях і власній силі.

Однак знеможена й зруйнована татарською навалою - улягла своїм сусідам - шляхоцькій жебрацькій Польщі й потім кровожадній і дикій Москві.

Однак не в бою і не в чесній й рівній боротьбі улягла Україна.

Доки йшла така боротьба, Україна була завсіди горою!

Потім, однак, ледви піднеслася з татарської руїни за Богдана

Хмельницького, ще слаба й неналежно нерозвинена, - впала жертвою підступу й ошукства Москви. Москва прийшла підступом як союзник, але зломилла договір і остала як гнобитель і наїзник.

Щойно потім виросла й заблестіла Москва. До того часу була вона майже незнаною північною країною.

Потім, однак, як дістала в свої руки Україну, а з нею всі безмежні багатства української землі й доступ до Чорного моря, - виросла Москва у велику силу.

Нашою культурою, нашим добром й хлібом, нашою працею, нашим потом і нашою кров'ю росла, багатіла й могутніла Москва.

Це нашими руками й кров'ю здобувала вона Сибір і Азію.

На козацьких кістках будував цар Петро в болотах нову столицю Росії.

Усе, що цілими віками дала із себе українська земля, й усе, що витворили працьовиті руки й ум українського народу, - усе пішло в Москву, на її розріст.

Не дурно вона так росла!

Доки Москва не мала України - доти бідна й дика була. Це незаслуга, праця й не власна вартість Москви - усі її багатства й

блеск. Це наше добро, наш піт і наша кров!

Так було за давньої буржуазії і царської Москви, і так є тепер за нової, комуністичної пролетарської Москви.

Нічого багато не змінилося між білою й червоною Москвою.

Москва остала Москвою, хоч на місце Петра чи Миколая прийшов Ленін чи Сталін.

Україна остала Україною - так само гнобленою й визискуваною, як перед тим, так і тепер.

ІХ. НА ПОРОЗІ МАЙБУТНЬОГО.

СМЕРТЬ МОСКВИ!

Сьогодні стоїмо перед новою, незнаною ще картою історії. Нам прийдеться записувати її й творити своїми чинами новий розділ у ній.

Як ми запишемо його? Що створимо ми? Як буде виглядати наша історія в новому періоді, який на наших очах заповідається?

Ми віримо, що це буде період остаточного розламу Москви й визволення України та всіх поневолених Москвою народів.

Можливо, що це буде початок взагалі нового великого тисячоліття в історії України.

Перше тисячоліття було тисячоліттям безперервної боротьби. Друге буде напевно таке саме. Але коли в першому тисячолітті через різні причини взяла над нами перевагу Москва - друге тисячоліття буде вже наше!

Сміло й відважно глядімо в майбутнє, готові віддати за нього усе!

Провадить нас до цього майбутнього Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери. Вона виписала на своїх прапорах гасло: Москва мусить згинуть! - біла, чи червона, царська, совітська, пролетарська, православна, чи безбожна - все одно!

Україна мусить бути вільна!

ПЕРЕГЛЯД ДУМОК

1. Між Україною й Москвою існує вічне противенство двох різних країв, двох різних і ворожих собі народів і культур.
2. Україна - сонячний край полудня, урожайний, багатий. Москва - край північних снігів і болот...
3. В першому періоді української історії в часах могутньої київської держави Московщина була ще не скристалізована й незорганізована та підлягала владі українських князів.

4. В другому періоді української історії - в час розбиття Київської Княжої Держави на дрібні князівства - північні московські землі почали відділюватися й осібно організуватися та почали боротьбу проти України.
5. У боротьбі з Московщиною Україна мала аж до часу татарської навали велику перевагу.
6. Українська історія й українська культура є кілька віків старші від московської. Московщина довго в порівнянні з Україною була диким, некультурним краєм.
7. Татарська навала спустошила й знищила Україну. Безборонна, знищена Україна дісталася тоді без труду під панування Литви й Польщі.
8. По кількох віках Україна визволилася під проводом гетьмана Хмельницького в 1648 році з-під панування Польщі й збудували знову свою власну козацьку державу.
9. Молода українська козацька держава була ще слаба й зі всіх сторін загрожена. Тому її вождь Богдан Хмельницький заключив з Москвою союз у Переяславі в 1654 році, щоби одержати поміч.
10. Москва зломилася переяславський договір і під заслоною союзу впровадила в Україну підступом свої війська та вже їх більше не забрала, запроваджуючи всюди щораз більше свої порядки.
11. Союз з Москвою став гробом української козацької держави.
12. Україна довго боронилася проти цього нового поневолення.
Кілька разів зривався український нарід до кривавої боротьби. Під Конотопом в 1659 році гетьман Виговський розгромив московські війська. Але пізніше під Полтавою в 1709 році московський цар Петро розбив війська гетьмана Мазепи й його союзника короля шведів Карла XII.
13. Полтавський погром 1709 року припечатав надовго долю України. Це був останній великий збройний зрив України - аж до повстання Українського Січового Стрілецтва в 1914 році.
14. Український нарід не погодився ніколи з московською неволею й провадив боротьбу у різних формах навіть по полтавському бою та чекав нагоди, щоби скинути зовсім зненавиджене московське ярмо.
15. Така нагода прийшла по розвалі царської Росії в 1917 р. Український нарід використав це і збудував тоді свою власну державу.
16. Нова Українська Держава впала, однак, знову по кількох літах героїчної боротьби під ударами червоного комуністичного московського заливу.
17. Нова московська, большевицька влада, на словах інтернаціональна, на ділі суто московська, імперіялістична, запровадила наново повне поневолення й визиск України.
18. Усе своє значення, багатства й великодержавну могутність черпає Москва в першу чергу зі свого панування над

Україною. Без України Москва була би і буде відтята від культурного світу й зведена до другорядної ролі.

19. Проти панування нової большевицької Москви йде вже 20

літ завзята, героїчна боротьба цілого українського народу, незважаючи на усі переслідування, розстріли, виселення й двократний масовий організований голод.

20. Ця боротьба йде не тільки проти комуністичного режиму, проти нової червоної панщини в колективах і інших порядків, не тільки проти московського комунізму й большевизму, але взагалі проти всякої московської влади, проти кожної Москви й кожного чужого панування над Україною, за повне визволення України й усіх поневолених Москвою народів.

21. Визвольну боротьбу Української Нації організує й провадить

тепер Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери й веде її під кличем: “ Воля Україні - Смерть

Москві!”

22. Нема такої сили в світі, яка могла би цю боротьбу спинити.

Доки світ світом, доки Україна Україною, а Москва Москвою - доти буде між Україною й Москвою вічне протиставлення й вічна боротьба. Перевагу у цій боротьбі має сьогодні Москва - але завтрашній день буде належати до нас.

Усі народи, поневолені Москвою, - це наші союзники!

Ставаймо всі до спільної боротьби зо спільним ворогом!

Джерело: <https://www.facebook.com/uvr2017>